

JOANNA SCHAFFHAUSEN

A lit matchstick is the central focus, with a bright orange and yellow flame at the tip. Blue smoke billows upwards from the flame. The background is black, with a large, intense fire at the top right corner, its flames and embers appearing to spill over the edge of the cover.

BEZ BEZE STOP
BEZ ZÁBRAN

SMILOVÁNÍ

Nový případ policistky Ellery a agenta FBI Reeda

Ve druhém díle detektivní série se sympatická policistka Ellery snaží s pomocí agenta Reeda a věrného baseta Bumpa odhalit nebezpečného násilníka.

Policistka Ellery si musela vzít nedobrovolné volno v práci a podstoupit skupinovou terapii. Jenomže Ellery má mnohem důležitější věci na práci než „poznat, co v jádru cítí“. Má totiž podezření, že jeden ze členů terapeutické skupiny před lety napomohl k nespravedlivému odsouzení nevinného člověka a zároveň se na ni obrátila žena, která přežila brutální znásilnění, a očekává od ní pomoc. Muž, který ji přepadl a je stále na svobodě, má schopnosti Spidermana a oběti atakuje tak, že jim vlezle oknem do ložnice.

Ellery žádá o radu agenta Reeda Markhama, potíží je ale v tom, že toho nyní očekává velké kariérní povýšení a jeho šéf má jedinou podmínku: Reed se musí držet stranou od Ellery.

Bez smilování je druhá kniha Joanny Schaffhausen po úspěšné prvotině *Noc, Kdy zmizela Bea Nesbitová*.

Joanna Schaffhausen

BEZ SMILOVÁNÍ

Přeložila Magdalena Beránková

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti. Jakákoli případná podobnost se skutečnými živými či zemřelými osobami a se skutečnými událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Od stejné autorky dosud vyšlo:

Noc, kdy zmizela Bea Nesbitová

NO MERCY © 2019 by Joanna Schaffhausen
Published by arrangement with St. Martin's Press
Translation © Magdalena Beránková, 2019
Czech edition © GRADA Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-271-2990-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-2989-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-2277-6 (print)

Pro všechny Wendy světa

Poděkování

Přiše-li člověk o sexuálním násilí, jeho slova někdy najdou mezi přeživšími oběťmi odezvu a ony se přihlásí a řeknou: „Já taky...“ Ze srdce děkuju vám všem báječným ženám, které jste se se mnou o své příběhy statečně podělily. Vidím vás a jste překrásné.

Na obálce této knihy je jen jedno jméno, ale za celým dílem stojí celá armáda lidí. Mnoho díky patří mé vnímavé a nepostradatelné editorce Daniele Rappové za nedocenitelnou zpětnou vazbu a rady. Za moudré rady a podporu jsem vděčná také své agentce Jill Marshalové.

A nikam bych se nedostala bez týmu Bump, čtyř drsníků, kteří mi pomáhají přenášet slova na papír. Děláte práci zábavnou a dostáváte ze mě to nejlepší. Děkuju Katie Bradleyové, Stacie Brooksové, Ethanu Cusickovi, Rayshell Reddick Danielsové, Jasonu Grenierovi, Suzzane Hollidayové, Shannon Howlové, Robbie-mu McGrawovi, Michelle Kieferové, Rebecce Gullotti LeBlancové, Melanii Rosové, Jill Svihovcové, Dawn Volkartové, Amandě Wildové a Paule Woolmanové.

Přisu ve volných chvílích bláznivého života a každá vzácná hodina se počítá. Mám štěstí, že blízko mých prarodičů žijí dva páry, které mi v práci také pomáha-

jí: jsou to Brian a Stephanie Schaffhausenovi a Larry a Cherry Rooneyovi. Všechny vás miluju.

Základnou pro psaní je můj domov, kde žiju s manželem a knižním spolunadšencem Garrettem, který má duši vypravěče a mysl inženýra, a s naší milovanou dcerou Eleanor, jež se dokázala smířit s tím, že na chodbách základní školy, kterou navštěvuje, ji neřádají o autogram její matky, která je spisovatelka.

Zabijete chlapa, jednou, a najednou jsou všichni přesvědčení, že potřebujete terapii, pomyslela si Ellery Hathawayová, jak tak stála v řezavém větru vanoucím od nástupiště bostonského metra. *A nezáleží na tom, že jsou všichni rádi, že je mrtvý.* Znovu zvažovala, jestli má uposlechnout nařízení terapeutky a ukázat se na skupinovém sezení obětí násilného zločinu. „Chcete svou práci získat zpět, že ano?“ Psychiatrička Sunny Soonová, kterou Ellery přidělil soud, při pokládání této otázky zachovala milý tón, ale hrozba byla mezi řádky jasně čitelná. Ellery nacpala ruce do kapes a zvedla límec kabátu, aby se chránila před zimou a zvědavými pohledy cestujících, kteří ji míjeli, když mířila k dlouhým eskalátorům na konci nástupiště. Její obličej se během léta několik týdnů objevoval v televizi, zatímco veřejnost se snažila rozhodnout, jestli je víc obětí, nebo vražedkyně. Muž, kterého zastřelila, by byl zničený zjištěním, že o něm téměř nebyla řeč – diváci chtěli jen víc o Francisu Cobenovi a Ellery, dívce, která unikla.

Během svěžích podzimních dní nabízela stanice metra u všeobecné nemocnice v Massachusetts jeden z nejkrásnějších výhledů v Bostonu, s mrakodrapy na jedné straně a budovami MIT na druhé. Břehy byly lemovány stromy a loděmi – přístaviště se vlnilo tam a zpět podél

ohybů řeky. Ale dnes bylo všechno vybledle šedé, od špi-
navého tajícího sněhu až po nahé větve stromů napřa-
hující se k ponurému nebi.

Ellery si s určitou ironií uvědomila, že tyhle takzva-
né oběti se setkávají v nemocnici, jako by byly nějakým
způsobem nakažené. Jako by násilí bylo virus. Potom si
vzpomněla, jak se sem dostala ona sama, a uvažovala,
jestli na tom nemůže být něco pravdy.

„Měla byste přijít na skupinové setkání, protože tam
bude někdo, s kým bych vás ráda seznámila,“ navrhla jí
doktorka Sunny. „Myslím, že máte hodně společného.“

Ellery se musela snažit, aby nezvedla oči v sloup. „Bez
urážky,“ odpověděla terapeutce, „ale opravdu si nemys-
lím, že je to možné.“

„Může být prospěšné, když si promluvíte s lidmi, kteří
prošli podobnou cestou jako vy,“ oponovala doktorka,
ale Ellery věděla, že ne všechny zločiny jsou si rovny. Na
jedné straně tu bylo přepadení na ulici, na druhé přeži-
tí únosu jedním z nejznámějších sériových vrahů světa.
Ellery se zamyslela, jestli někdo z těch ostatních lidí má
svůj příběh připravený jako pro televizní reality show.

Opatrně prošla kolem kalné kaluže a s davem přešla
silnici směrem k nemocnici. Oficiálně do zimy zbýva-
lo ještě několik týdnů, ale vtrhla na scénu předčasně
a přihnala se do města spolu se skučícími větry a třiceti
číslý vlhkého, těžkého sněhu. Ellery ledovou krajinu ví-
tala, protože jí zmrzlý svět naprosto vyhovoval. Zmrzlé
bylo křupnutí sněhu pod nohama i záblesk rampouchů
na ledem obalených větvích. Bylo to čisté a nezkažené
a krásné. *Problém*, pomyslela si, když se namáhavě vlekla
rozbředlými ulicemi Bostonu, *je tání*. Zatlačila na pro-
sklené dveře a vlna teplého vzduchu ji udeřila jako stě-

na, když vkročila do nemocniční budovy. Rozvázala si šálu a vydala se chodbou najít smlouvenou terapeutickou místnost. Policejní vedení, které drželo její práci jako rukojmí, ji sice mohlo přinutit na takhle hloupá sezení chodit, ale nemohlo ji přinutit při nich spolupracovat. *Mluvení je zbytečné*, sdělila doktorce Sunny na první schůzka. *Fakta to nezmění*. Ellery by mohla blábolit, dokud by v obličeji nezmodrala, ale ty dívky, které Coben zabil, by to už k životu nepřivedlo. Nic z toho, co by dnes mohla říct, by ji tehdy na její čtrnácté narozeniny nepřimělo nejít do ulic nočního Chicaga. A nic už nezmění to, co se stalo minulé léto ve Woodbury.

Místo setkání našla bez potíží. Bylo ve sklepě jedné ze starších budov a poškábaná linoleová podlaha a osamělé okno na kliku jí připomněly její třídu na základní škole. K tomu dojmu ještě přispíval kruh židlí a bílá tabule, i když se zdálo, že na stole v zadní části místnosti je ohřívač s kávou. Doktorka Soonová vzhledla od svých poznámek s potěšeným výrazem ve tváři. „Ellery, vítejte. Jsem ráda, že jste přišla.“

Ostatní se také otočili, aby si ji prohlédli. Ellery po nich na oplátku také přešla pohledem, zvědavá, kdo je ten, koho jí chtěla doktorka představit. Byl tam vysoký, štíhlý Afroameričan, který měl na sobě nevýrazný svetr a brýle ve stylu islámského bojovníka za lidská práva Malcolma X; postarší, tělnatý běloch se strapatými, šedivějícími vlasy a obnošenými pracovními botami; pár žen, jedna hispánka přibližně v Elleryině věku, která se pyšnila oholenou hlavou a – Ellery zamžourala – tetováním na krku? Druhá žena vypadala jako obyčejná bostonská žena v domácnosti z předměstí: bílá, oplácaná, ale ne tlustá, s jemnými rukama, povadlou trvalou a mikinou, která

neladila se značkovou kabelkou u jejích nohou. Nikoho z nich Ellery neznala, ale viděla, že oni si ji prohlížejí s výrazem poznání a očekávání, jako by byl její příchod součástí scénáře. Cítila, jak jí rudne obličej, a uvažovala nad tím, jestli jim terapeutka pověděla její příběh. Probíhaly jí vlny podrážděnosti, protože teď byla v nevýhodě, když ona sama o nich nevěděla nic. Potom jí došlo, že by museli žít posledních pár měsíců v jeskyni, aby nevěděli, kdo je – a to byl důvod, proč byla hloupost sem vůbec chodit. *Zkuste přežít znásilnění a potom sledovat, jak o tom Hollywood točí film, doporučila jim v duchu. Kde je skupina pro tohle?*

Přešla místnost s hlavou skloněnou a rychle vyrazila ke stolu s kávou. Ve skutečnosti kávu ráda neměla, ale alespoň jí to nějak zaměstná ruce. Prsty měla samými rozpaky nemotorné a dělalo jí potíže vytáhnout papírový kelímek ze štosu.

„Ukažte, pomůžu vám.“ Ellery se ohlédla a uviděla černocha s vlastním kelímkem kouřící kávy, který odložil, aby jí pomohl. Měl kávu nalitou, ještě než stihla vznést nějakou námitku.

„Díky,“ řekla a dávala si pozor, aby se ho nedotkla, když jí kelímek předával.

„Rád jsem pomohl. Mimochodem, jmenuju se Miles.“

„Ellery,“ odpověděla s lehkým pokývnutím. Přemýšlela, jestli se ho má zeptat, co ho do skupiny přivedlo, nebo jestli je to tabu, podobně jako ptát se podvodníka ve vězení: *Za co jsi tady?* Neřekla nic a místo toho si začala do kávy lít smetanu, naplnila kelímek až po okraj a přidala čtyři sáčky cukru.

Miles tiše hvízdal. „Vidím, že nemáte moc ráda kávu,“ poznamenal s úsměvem. „Mohla byste to dát ven do sněhu a proměnilo by se to rovnou ve zmrzlinu.“

„Potom bych to možná snědla,“ přiznala Ellery. Ustrk-la a zašklebila se.

Miles se uchechtl a napil se vlastní kávy. „Nestačí to do sebe jenom nutit,“ poradil jí. „Tady to je váš základní šálek štěstí.“

„Mně to chutná jako hlína.“

„Hmm.“ Zamyšleně se poškrábal na bradě a ona ho přelétla pohledem, jestli na jeho tváři a rukou nenajde jizvy. Žádných viditelných si nevšimla, což v ní vzbudilo zvědavost. „Předpokládám, že kávová zrnka pocházejí z hlíny. Jako z ní pocházíme všichni – a jednoho dne se do ní vrátíme zase zpátky.“ Pozvedl šálek v jízlivém pří-pitku: „Na koloběh života.“

Solidárně pozvedla kelímek a užívala si morbidní ob-rat v konverzaci. Zatím to bylo jednodušší, než čekala, a doufala, že Miles je ten, s kým se měla setkat, aby už nemusela s nikým jiným přímo mluvit. „Chodíte, ehm, chodíte sem dlouho?“ zeptala se a čekala, jestli nena-bídne nějaké vodítko ke schůzce dohodnuté doktorkou Sunny. Nakonec, to on přišel za ní.

„Asi rok,“ přiznal střízlivě. „To je vlastně to, o čem chci dneska mluvit.“

Miles už nedostal šanci říct nic dalšího, protože dveře na druhé straně místnosti se otevřely a objevili se dva lidé: stará žena na kolečkovém křesle a stejně starý muž, který křeslo tlačil. On měl na hlavě kšiltovku podobnou těm, jaké nosili poslíčci s novinami, a ona barevnou huč-ku, která vypadala jako doma šitá. „To je Myra,“ vysvětlil tiše Miles, když starý muž pomohl ženě sundat kabát. „Chodí sem nejdéle z nás.“

I z dálky Ellery viděla, že tato žena nevyvázla ze svého utrpení bez následků. Její obličejové rysy netvořily při-

rozeně vypadající celek a barva kůže na pravé straně se neshodovala s barvou na levé. *Popáleniny*, uvědomila si šokovaně Ellery. *Někdo ji popálil.*

„Myslím, že už jsme tu všichni, takže začneme,“ pronesla doktorka Sunny a Ellery si vybrala židli vedle Milese. „Dnes mezi sebou máme novou tvář, jak jste si určitě všimli. Ellery, chtěla byste skupině něco říct?“

Ellery potřásla hlavou a na své židli se ještě víc shrabila.

„To je v pořádku,“ odvětila žena zlehka. „Můžete jen poslouchat, ale nestyďte se připojit ke konverzaci, pokud budete mít chuť. Všichni ostatní, prosím, pojdte se představit Ellery.“

Je to jako kroužek ve škole, pomyslela si Ellery, když všichni uposlechli doktorčinu žádost. Miles šel jako první. Muž se střapatými vlasy byl Alex. Žena s oholenou hlavou byla Wendy a žena v domácnosti se jmenovala Tabitha. Myra řekla své jméno s úsměvem a Ellery si všimla, že starý muž, který Myru na sezení dotlačil – předpokládala, že manžel –, odešel. „Takže možná si vzpomínáte, že Miles nás požádal, abychom tento týden mluvili o výročích,“ začala doktorka. „Milesi, chtěl byste začít?“

Miles se zhluboka nadechl a na židli se lehce naklonil dopředu. „Jo, dobře. Blíží se mi první výročí. Bouračka se stala osmnáctého prosince. Myslím, že do určité míry jsem se na to snažil připravovat celý rok. Jak se budu cítit? Jak to zvládnu, až se kalendář otočí na prosincovou stránku? Mám ten den učit ve škole? Co je lepší? Zůstat doma a vzít si den pro sebe, nebo jít a nechat se rozptýlit dětmi? Možná že když si udělám dost dobrý plán, zvládnu ten den překonat, aniž bych se cítil zničený.“

Tabitha, žena v domácnosti, zafrkala. „Hodně štěstí,“ štěkla sarkasticky a dala si nohu přes nohu.

„Cítit se zničený,“ řekla doktorka Sunny. „Co to pro vás znamená? Co si myslíte, že by se stalo?“

Miles chvíli mlčel a potom pomalu potřásl hlavou. „Jako předtím. Jako hned potom, co Letitia umřela. Ležel jsem ve tmě v posteli, předstíral jsem, že jsem taky mrtvý. Možná jsem si přál být. Kdybych to předstíral dost dobře, Bůh by si mě možná vzal spolu s ní.“

Ellery se upřeně zadívala na podlahu a ani se nehnu-la. Pamatovala si ten pocit, když ležela na podlaze šatníku ve vlastní krvi a modlila se k Bohu, aby ji zabil, jen aby to nemohl udělat Coben. Najednou si přála, aby Miles přestal mluvit, ale on pokračoval.

„Podle toho, že tady sedím, můžete všichni poznat, že to nevyšlo,“ poznamenal ironicky. „Děti ve škole mě potřebovaly, tak jsem jednoho dne vstal a pak i každý další den. Teď se ukázalo, že už je to skoro rok, a já pořád ještě nemůžu úplně uvěřit, že se to opravdu stalo. Tenhle velký kus šutru oběhl slunce spolu se mnou, ale bez Letitie. Chce se mi být Superman – tlačit ho zpátky a zpátky, dokud se nedostanu tam, kde jsme zahrnuli na Harvardskou ulici a Ed Kleinfeldt se vyřítil z křižovatky, nalitej jako doga.“

„Ten parchant,“ zamumlala Tabitha. „Ožralové vždycky vyváznou bez škrábnutí.“

„Vzali ho do nemocnice,“ pronesl Miles nepřítomně. „Pravděpodobně na odvykačku.“

„Brzo už ho propustí, ne?“ chtěl vědět muž jménem Alex.

„Příští jaro, pokud dodrží podmínku. To mi řekli právníci. Dostal pět let a venku bude po necelém roce a půl. Ale nebojte se: opravdu ho moc mrzí, že ji zabil.“

„Parchant,“ zopakovala Tabitha. „Jak dlouho bude trvat, než se zase zpije a sedne za volant?“

„Myslím, že jsme se odchyli od tématu,“ přerušila je terapeutka. „Miles chtěl mluvit o tom, jak zvládnout výročí smrti své ženy – je to tak?“

Miles přikývl a opřel se na židli. „Má se to tak: byl jsem připravený, že mě to datum v kalendáři vyděsí. Ten zbytek jsem ale nečekal.“

„Jak to myslíte?“ zeptala se doktorka.

„Je to pořád stejné,“ odpověděl a neurčitě se rozmáchl po okolí. „Vánoční ozdoby na lampách. Mrazivá vůně ve vzduchu. Tu noc byla taková zima. Ale jasno, víte? Byly vidět hvězdy. Letitia zapnula vánoční hudbu v rádiu, jako to dělávala vždycky už od poloviny listopadu. Zrovna hrály ‚Rolničky‘, když se ta světla zničehonic objevila. Teď... teď když se pokouším přejít v noci přes ulici, vidím světla a trhnu sebou. Slyším vánoční písně a chce se mi brečet. Ed Kleinfeldt mi nevzal jenom Tetii, vzal mi sních a hudbu a borovice a každou malou připomínku, protože je to všechno propojené.“

Ellery se přiměla polknout doušek kávy, aby uvolnila knedlík v krku. Pro ni bylo zase nepříjemné léto, obzvlášť když bylo tak horko, že asfalt zůstal teplý i v noci. Nesnášela zápach vlastního potu a pohled na jakoukoli dívku jedoucí na kole jí vždycky zamrazil do hloubi duše.

„Vím, co myslíš,“ navázal Alex. „Nate a já jsme v tom obchodě ani neměli být, když ho přepadli. Šli jsme jenom kolem a on řekl: ‚Pojď na chvíli dovnitř. Chci snickersku.‘ Měli jsme tam být jen nějaký dvě minuty. Jen o dvě minuty později ležel na zemi, střelený do břicha. Už je to tři roky a já pořád nemůžu vystát pohled na tyčinky Snickers.“

„Co jste dělal na první výročí?“ zeptala se ho doktorka Sunny. „Co vám pomohlo tím dnem projít?“